TOMAS BALHAUZEN

ODSEČENO CVEĆE – BELEŠKE TRENUTKA

Tomas Balhauzen (Thomas Ballhausen) rođen je 1975. Studije uporedne književnosti i nemačke filologije na bečkom Univerzitetu gde sada radi kao lektor. Bavi se teorijom medija i odnosima između književnosti i drugih oblika umetnosti. Urednik za književnost i teoriju magazina za pop kulturu *skug*. Sarađuje sa više novina.

I pored opasnosti da ću delovati napadno, poneo sam buket cveća poznanici koju sam nedavno slučajno sreo i s kojom sam se dogovorio da izađemo na ručak.
Naš razgovor je zapeo još tokom slučajnog susreta u lokalu gde je muzika za nijansu bila preglasna, nakon prvih trenutaka navodno prijatnog iznenađenja, neodređen dogovor za ručak = više dogovaranje oko telefonskog razgovora radi utvrđivanja tačnog termina činilo se kao dobar izgovor da se brzo izvini i nestane; neprijatne pauze u razgovoru, opšta mesta u priči i neizbežno ćutanje bili su srećno odloženi.
Više iz dosade nego iz osećanja dužnosti pozvao sam je nakon nekoliko dana, zbunjen jer je zvučala veselo kada me je čula. Ovaj osećaj me je, ipak, držao samo kratko da bi ga najzad zamenila izvesnost da sam stigao do mrtve tačke, kada sam u nekoliko minuta rekao sve značajno ili skoro sve što sam hteo da izbacim iz sebe.

Kupovina cveća je više bila slučajnost, spontana odluka pospešena činjenicom da je prodavačica stajala baš pored svoje tezge i da mi je pomogla u izboru cveća. Pokazala je lep buket šarenog letnjeg cveća i gotovo da sam se uplašio kada je

prodavačica s pregačom – malo me je svojim pokretim podsetila na neki od opasnih i isto tako očaravajućih likova iz nekog filma Metjua Barnija – izvukla iz plastične kofe vezu cveća i pružila mi ga kao uvezanu gomilu odsečenih glava, glave na kojima još vise vratovi i koje su neizmernom težinom neprirodno razvučene, glave koje su me skoro uzaludno pitale za ostatke njihovih tela. Kada je previše ljubazna cvećarka uvila buket u beli papir i pružila mi ga s privlačnim osmehom kao pehar za posebna ostvarenja, uzeo sam ga kao nespretnjaković koji se umesto odsutne zvezde pojavio na važnoj dodeli nagrada i osmehnuo sam se glupo protiv svoje volje.

Stigao sam ranije ispred lokala gde ćemo ručati. Još jednom šetam gore-dole, zurim kroz veliki prozor: hoću da se uverim da nema nikog koga poznajem = neko ko bi mogao da prihvati da me poznaje. Umesto da još čekam ili napravim jedan krug oko zgrade, ulazim u lokal i sedam za jedan sto. Tek nakon toga primećujem da buket još uvek kaplje. Papir je na donjem kraju potpuno raskvašen. Dok stavljam buket na slobodnu stolicu, usputno gledam u pod i koncentrišem se na tanak trag od vode koji je razvučen kroz lokal. Skoro da priželjkujem da konobar padne, scenu koja bi me katapultirala iz ove situacije, ali: pakao ne počinje kada je potreban i već sam zaboravio ovu naivnu želju kada sam je video na vratima. Mesečarski, istovremeno nesvesno i elegantno izbegava vodeni trag i zastaje pored stola s blistavim osmehom pobednice. Nakon čvrstog rukovanja slede kratki, bojažljivi poljupci u obraz i bespomoćni gestovi dok najzad konobar = sablast ne dođe da uzme naše porudžbine.
Tokom jela se javlja osećaj da je vreme stalo, kao da uopšte ne jedemo svoje jelo: više kao da prežvakavamo, uzimamo male zalogaje s viljuške, žvaćemo, ponovo ispljuvavamo kašu na viljušku i na kraju spuštamo u tanjir. I sve tako: dok ne priberu tanjire i mi ne ispljunemo vino u čaše: dok flaša ne bude ponovo puna: dok ne dođe vreme da se plati.

Zatim stojimo ispred restorana kao u nekom lošem filmu koji smo svi mi već gledali i poziva me kod sebe na kafu: nakon što sam prebrzo prihvatio, nisam siguran da li ovo radi uprkos ili zbog ćutljivog ručka, razmišljanja i očajnih učtivosti.

Kafa stoji na šareno obojenom drvenom stolu pored udobne garniture za sedenje, iz šolje se diže dim, kondezovana voda curi niz ivicu. Ona ustaje sa ležaja na kome se protezala slično mački, kao u reklami koja je zamišljena da bude blago izazovna, zatim se savija izazovno, raširenih nogu, spuštajući ruke na moje butine: jer joj ne znači ništa, kao što ni meni ne bi trebalo ništa da znači.

Međutim, trebalo bi da postoje dovoljno uverljivi razlozi da bih se klonio ove situacije: postoje, tako nagovaram sebe, dovoljno uverljivi i važni razlozi da se ne izlažem ponovo ovakvoj situaciji: biram najmanje verodostojan da se oslobodim, da se izmigoljim. S podrugljivim pogledom, prezrivim smeškom pušta me da idem, posmatra me sa ležaja dok obuvam cipele i oblačim kaput.

Zamišljam: za mnom se zatvaraju vrata, pozivam lift, uzimam taksi – ali vraćam se još sa stepeništa, zvonim kao očajnik. Kada otvori vrata, njen osmeh pokazuje da nije ništa drugo očekivala.

Preveo s nemačkog Milan Prtenjak